

Vaatimukset

- on todettava, ettei Alankomaiden kuningaskunta ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen 5 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 10 artikla, josta puolestaan on tullut SEU 4 artiklan 3 kohta) mukaisia velvollisuuksiaan, koska se ei ole korvannut sellaisten omien varojen määrien menetystä, jotka olisi pitänyt todeta asetuksen N:o 1552/1989⁽¹⁾ 2, 6, 10, 11 ja 17 artiklan (joista on tullut asetuksen N:o 1150/2000⁽²⁾ 2, 6, 10, 11 ja 17 artikla) mukaisesti ja jotka olisi pitänyt antaa unionin talousarvion käyttöön, koska yhtäkään EUR.1-tavaratodistusta ei ole yhtäältä neuvoston päätöksen 91/482⁽³⁾ 101 artiklan 1 kohdan ja kyseisen päätöksen liitteessä II olevan 12 artiklan 6 kohdan vastaisesti annettu siltä osin kuin on kyse maitojauheen ja riisin tuonnista Curaçaolta ajanjaksona 1997–2000 ja toisaalta neuvoston päätöksen 2001/822⁽⁴⁾ 35 artiklan 1 kohdan ja kyseisen päätöksen liitteessä III olevan 15 artiklan 4 kohdan vastaisesti annettu siltä osin kuin on kyse vehnä jauhojen ja -suurimoiden tuonnista Arubalta
- Alankomaiden kuningaskunta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Curaçaon ja Aruban – jotka ovat Alankomaiden kuningaskunnan merentakaisia maita – viranomaiset ovat virheellisesti antaneet EUR.1-tavaratodistuksia maitojauheelle, riisille, vehnä jauholle ja -suurimoille. On nimittäin kiistatonta, etteivät edellytykset, jotka koskivat etuoikeutetun alkuperän aseman myöntämistä kyseisten merentakaisen maiden ja alueiden assosiaatiosta Euroopan yhteisöön tehtyjen päätösten nojalla, täyttyneet. Kyseisiin todistuksiin liittyvät sääntöjenvastaisuudet ovat aiheuttaneet unionille suuruudeltaan 18 192 641,95 euron suuruisen omien varojen menetyksen Curaçaolla tehtyjen hallinnollisten virheiden takia ja suuruudeltaan 298 080 euron suuruisen omien varojen menetyksen Aruballa tehtyjen hallinnollisten virheiden takia.

Komissio katsoo, että Alankomaat on jäsenvaltiona unionin oikeuden nojalla vastuussa mainitusta sille kuuluvien alueiden aiheuttamasta omien varojen menetyksestä ja että sen on lojalaia yhteistyötä koskevan velvollisuuden mukaisesti asetettava Euroopan unionin talousarvion käyttöön toteamatta ja kantamatta jääneiden tullien ja maksujen kokonaismäärä (korkoineen).

- ⁽¹⁾ Yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 88/376/ETY, Euratom soveltamisesta 29.5.1989 annettu neuvoston asetus (ETY, Euratom) N:o 1552/89 (EYVL 1989, L 155, s. 1).
- ⁽²⁾ Yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 94/728/EY, Euratom soveltamisesta 22.5.2000 annettu neuvoston asetus (EY, Euratom) N:o 1150/2000 (EYVL 2000, L 130, s. 1).
- ⁽³⁾ Merentakaisen maiden ja alueiden assosioinnista Euroopan talousyhteisöön 25.7.1991 tehty neuvoston päätös 91/482/ETY (EYVL 1991, L 263, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Merentakaisen maiden ja alueiden assosiaatiosta Euroopan yhteisöön (pätös merentakaisen alueiden assosiaatiosta) 27.11.2001 tehty neuvoston päätös 2001/822/EY (EYVL 2001, L 314, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Bundesverwaltungsgericht (Itävalta) on esittänyt 3.7.2017 – Martin Leitner v. Landespolizeidirektion Tirol

(Asia C-396/17)

(2017/C 347/06)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundesverwaltungsgericht

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Martin Leitner

Vastapuolena oleva viranomainen: Landespolizeidirektion Tirol

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko unionin oikeutta, erityisesti direktiivin 2000/78/EY⁽¹⁾ 1, 2 ja 6 artiklaa, luettuna yhdessä perusoikeuskirjan 21 artiklan kanssa, tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jossa säädetään palveluksessa olevien virkamiesten syrjinnän poistamiseksi uudelleenluokittelujärjestelystä, jossa "siirtymisajankohdan mukaisen määrän", joka mitataan rahassa mutta joka vastaa kuitenkin tiettyä, konkreettista luokittelua, avulla luokitellaan virkamieksi uudelleen aikaisemmasta kahden vuoden etenemisväleihin perustuvasta järjestelmästä uuteen (itsenäiseen ja uusia virkamiehiä syrjimättömään) kahden vuoden etenemisväleihin perustuvaan järjestelmään siten, että palveluksessa olevien virkamiesten ikään perustuva syrjintä jatkuu muuttumattomana edelleen?
- 2) Onko unionin oikeutta, erityisesti direktiivin 2000/78/EY 17 artiklaa, sekä perusoikeuskirjan 47 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle lainsäädännölle, joka estää sen, että palveluksessa olevat virkamiehet, Euroopan unionin tuomioistuimen [alkup. s. 2] tuomiossa 11.11.2014, Schmitzer (C-530/13, EU:C:2014:2359) esittämää direktiivin 2000/78/EY 9 ja 16 artiklan tulkintaa vastaavasti, voivat saada direktiivin 2000/78/EY 2 artiklaan vedoten palkka-oikeudellisen asemansa määrittelyksi ennen uuteen palkkausjärjestelmään siirtymistä, toteamalla, ettei vastaavia oikeusperustoja ei voida taannehtivasti soveltaa historiallisen alkuperäisen lain voimaantuloon nähden, ja jossa erityisesti suljetaan pois se, että ennen 18 vuoden iän täyttämistä täyttyneet aiemmat palvelusajanjaksot voidaan ottaa huomioon?
- 3) Jos kysymykseen 1.2 vastataan myöntävästi:

Edellyttääkö 22.11.2005 annetussa tuomiossa Mangold (C-144/04, EU:C:2005:709) ja muissa tuomioissa edellytetty unionin oikeuden soveltamisen ensisijaisuus, että palveluksessa olevia virkamiehiä koskevia säännöksiä, joiden voimassaolo on lakannut taannehtivasti, on edelleen sovellettava ennen siirtoa, niin että kyseiset virkamiehet voidaan taannehtivasti luokitella vanhassa järjestelmässä syrjimättömästi ja siirtää näin ollen syrjimättömästi uuteen palkkausjärjestelmään?

- 1.4. Onko unionin oikeutta, erityisesti direktiivin 2000/78/EY 1, 2 ja 6 artiklaa, luettuna yhdessä perusoikeuskirjan 21 ja 47 artiklan kanssa, tulkittava siten, että se on esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jossa poistetaan olemassa oleva ikään perustuva syrjintä (joka koskee ennen 18 vuoden ikää täyttyneitä aiempia palvelusajanjaksoja) puhtaasti toteamalla, ettei syrjinnän aikana tosiasiallisesti täyttyneitä aikoja pidä taannehtivasti enää katsoa syrjiviksi, vaikka syrjintä jatkuu käytännössä edelleen muuttumattomana?

⁽¹⁾ Yhdenvertaista kohtelua työssä ja ammatissa koskevista yleisistä puitteista 27.11.2000 annettu neuvoston direktiivi 2000/78/EY (EYVL 2000, L 303, s. 16).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Amtsgericht Nürnberg (Saksa) on esittänyt 10.7.2017 – Andreas Fabri ja Elisabeth Mathes v. Sun Express Deutschland GmbH

(Asia C-418/17)

(2017/C 347/07)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Amtsgericht Nürnberg

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Andreas Fabri ja Elisabeth Mathes

Vastaaja: Sun Express Deutschland GmbH

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko varauksen muutos toiselle lennolle asetuksen⁽¹⁾ 4 artiklan 3 kohdan soveltamisalaan kuuluva tilanne?

Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi: